

[Niels Helveg Petersen.]

håbe, at den tyske regering vil prøve mulighederne for at få gang i en realistisk meningsudveksling om de tyske spørgsmål. De tyske spørgsmål er jo ganske afgørende for os i Danmark, for vor hele sikkerhedspolitiske placering. Nu som før må alle tyske bestræbelser i retning af større meningsudveksling hilses velkommen, og vi må atter fra dansk side opfordre til, at Vesttyskland ratificerer ikke-spredningsaftalen. Det ville efter vor opfattelse være et meget betydningsfuldt fremskridt.

Partierne bag den nye regering er bl. a. kommet til magten på et krav om en større tysk åbenhed, og dette i forbindelse med NPDs nederlag placerer i endnu højere grad end hidtil i fremtiden bevisbyrden for forsonlige hensigter østpå. De virkelige mål for Warszawapagtlandenes Tysklandspolitik vil blive afdækket. Det er ikke sikkert, at det vil give anledning til større optimisme, men selv i så fald kan man måske glæde sig over, at ansvaret for pessimismen og for manglende forsonlighed bliver klarere placeret.

Kampene i Vietnam fortsætter, men tilsyneladende med noget formindsket styrke. Fredsforhandlingerne i Paris giver tilsyneladende ikke de store umiddelbare resultater, men trods alt kan man konstatere, at der siden de første forhandlingskontakter er sket en ændring. Mønsteret i Vietnamkonflikten synes trods alt at være vendt. Stigningen i den militære aktivitet er bragt til ophør og afløst af en vis nedtrapning. Vendingen i krigens mønster er dog stadig fortvivlende langsom, og der er behov for en mere konsekvent amerikansk tilbagetrækningspolitik som et yderligere skridt henimod politiske forhandlinger om Vietnams fremtid.

De nordiske lande holder sig i nær kontakt om en samlet nordisk indsats i Vietnam, og på mit partis vegne vil jeg indtrængende opfordre den danske regering til ikke at tøve med i tide at anmode folketinget om fornødne økonomiske midler til at yde en betydelig dansk indsats.

I Mellemøsten synes varige, fredelige løsninger stadig at være langt væk. Man kan frygte en stadig optrapning af guerilla-virksomhed og gengældelsesaktioner, og vi

må i Danmark appellere stærkt, ikke mindst til stormagterne, om at gøre en indsats for at få bragt konflikten ind i en forhandlingsfase.

I Nigeria-Biafra er det desværre ikke muligt at skimte et grundlag for, at FN kan behandle sagens politiske sider. Det er stadig — desværre — mest realistisk at regne med, at de afrikanske stater selv har de bedste muligheder for at frembringe en løsning, der kan bringe krigshandlingerne til ophør og tilvejebringe de nødvendige garantier for mindretallets fundamentale rettigheder.

I Grækenlandsagen opfordrer det radikale venstre regeringen til i nær kontakt med de øvrige nordiske lande og på alle egnede måder at lægge pres på den græske regering for at medvirke til genindførelse af demokratiske tilstande. Vi må især appellere til USA om at forstå, at de nuværende forhold i Grækenland er en meget stærk belastning for NATO-samarbejdet.

Af de udenrigske anliggender samler den største opmærksomhed i denne samling sig nok om det nordiske økonomiske samarbejde. Med tilfredshed noterer det radikale venstre, at regeringen stræber efter at forelægge folketinget et forhandlingsresultat og et beslutningsgrundlag i løbet af denne samling. Det er en tilkendegivelse af, at regeringens presser på i de nordiske forhandlinger. Det radikale venstre betragter planerne om et udvidet nordisk økonomisk samarbejde som noget meget afgørende. Det nordiske økonomiske samarbejde vil betyde en væsentlig styrkelse af de nordiske lande i handelspolitiske forhandlinger, og de nordiske lande kan indadtil opnå meget betydelige fordele ved at lægge deres kræfter i én pulje.

Der er her i tinget enighed om den linje, der ligger til grund for regeringens markedspolitik. Denne enighed har fundet udtryk i folketingets vedtagelser om markedspolitikken og om det nordiske vedtagelsen af 15. maj 1968. Heri opfordres regeringen til at styrke bestræbelserne for et vidtgående og dynamisk nordisk samarbejde inden for rammerne af et nordisk økonomisk fællesskab. Dette er grundlaget for regeringens nordiske politik og for folketingets ønsker i denne sag, og i dette er